

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

EL REGIDOR I LES NOCES

M'explicava recentment un dels alcaldes més rutilants de casa nostra que a vegades els nuvis que casa (o les famílies) li regalen alguna ampolla de vi. I ho troba correcte. I ho explica amb naturalitat a tothom que li ho pregunta. Clar i directe, sense manies. Mentrestant, a un regidor de Sant Joan de Vilatorrada, conegut per les seves activitats artístiques, fins i tot per «oficiar» en casaments civils amb espectacle, ha reconegut que «almenys una vegada em van posar un sobre amb cinquanta euros a la butxaca» i que «es va trobar una caixa de cava al seu despatx», com a suposats obsequis per realitzar els enllaços en la seva condició d'edil municipal. Ha d'acceptar que dit així, tal com ha arribat als mitjans, fa de mal empassar. Potser no s'ha sabut explicar, és possible que davant de les primeres demandes d'infor-

mació per part de l'oposició es posés massa a la defensiva i això sempre és contraproduent. I un cop ha arrencat el que ara s'anomena el relat, si aquest està fonamentat en mitges veritats o arrodoniments interessats, a mesura que la història s'estira, comença a desquadrar. Es descontrola i tot plegat pren vida pròpia i el personatge implicat en perd tot el control. Cal dir que a ningú li posen un sobre amb diners a la butxaca si no el vol. És una justificació que sembla més la forma de sortir d'un entrebanc. Cal explicar els fets certs i detallats des del primer moment, perquè si es divaga, si es tiren pilotes fora, si es donen excuses poc vàlides o s'acusa a qui ho ha destapat, es queda molt exposat al judici popular, es tenen en compte les porcions més galdoses dels fets i la condemna pública és imparabile. Potser injustament li estan caient plantofades mediàtiques

per totes les bandes i l'oposició, fent la seva feina, procurarà «fer sang» i buscarà pertot arreu dades i testimonis per fer veure que hi ha accions irregulars. Resulta que hem posat el llistó molt alt en el control dels que formen part del que s'anomena la «cosa pública». La seva netedat i honradesa es mesura en tot moment i en tots els casos, els grans i els menors. Més que mai. Durement. Els que s'hi volen implicar han de tenir en compte que seran sotmesos a judicis sumaríssims si apareix alguna irregularitat. El cas que ens serveix de suport per fer aquesta peça indica que uns fets menors, una anècdota, pot esdevenir tot un cas. Barrejar funcions públiques amb

«Alguns volen fer un tràmit civil i truquen al regidor Pesarrodona. Altres volen fer-ne un espectacle i contracten l'actor Pesarrodona»

privades fa de mal portar. Si fa cerimònies com actor al matí i com a regidor a la tarda, queda lleig. Si n'ha obtingut algun guany, deuen ser només pocs cents d'euro com els cinquanta que ha reconegut. Però si casar ciutadans és un servei gratuït que els alcaldes i els regidors han de fer com a part del seu càrrec, no es pot acceptar un sobre. Si tot plegat és una confusió entre el que cobra quan ho fa com a actor respecte de quan ho fa com a regidor, potser la solució seria no fer-ne amb aquest càrrec per evitar una polèmica com l'actual, en la qual ell, de moment, és el primer perjudicat. Les parets dels consistoris i altres llocs que administren els diners de tots han de ser de vidre i tot ha de ser controlat per la ciutadania i els diferents representants que tenen més o menys accés a les carpetes. L'actualitat i els jutjats són receptors de multitud de casos en

què els protagonistes van confondre el que era seu amb el que pertanyia al poble. Van caure del pedestal mites com Pujol o persones respectables com Fèlix Millet (abans de saber-se tot). De cap manera el vull comparar amb aquests tramposos confessos però ha de saber que som en un moment en què tot ha de passar pel mateix adreçador. Les funcions públiques són sagrades i tots els estem mirant per veure com administren, com ens representen, com gestionen en nom de tots. Quan casen algú, ho fan pel càrrec que ostenten, més enllà de la seva persona, i per a molts és el moment més important de la seva vida. Alguns volen fer-ne un espectacle i contracten l'actor Pesarrodona. Altres volen fer un tràmit civil i truquen al regidor Pesarrodona. El problema sembla que apareix quan arriben els que volen les dues coses a la vegada.

IMMIGRACIÓ I PRECARIAT

A ESTONES

Carles Duarte i Montserrat

POETA

Segons ens expliquen els experts, tots els homes i les dones actuals som descendents d'un petit grup d'humans anatómicament moderns originaris de l'Àfrica oriental, que hi vivien fa prop de 200.000 anys. El gruix de la història humana, com la dels homínids que ens van precedir, es caracteritza per migracions, destinades sobretot a aconseguir aliments o a trobar condicions climàtiques favorables. Les comunitats humanes van tenir durant molt

de temps dimensions limitades, on tots els qui en formaven part es coneixien. Però avui la població del planeta ha assolit la xifra de set mil milions d'habitants i es concentra en grans nuclis urbans on veiem constantment persones desconegudes. La contemporaneïtat, influïda per les xarxes de comunicació i per la globalització, ha fomentat tant la interconnexió com la individualització i l'erosió progressiva dels lligams comunitaris. I com ens recorda l'obra de teatre *L'inframón*, de Jennifer Haley, Internet genera espais on els criteris morals es flexibilitzen o directament s'obvien. Zygmunt Bauman s'hi refereix així: «dins del món en línia, jo sóc qui mana i controla». En un context de relativisme ètic, amb governs renovats de formacions amb grans escàndols de corrupció, conflueixen dos fenòmens que generen conflictes i que tenen una repercussió política important. D'una banda, el que s'ha acabat coneixent com a precariat, una situa-

ció en què es troben moltes persones amb una feina precària i unes condicions volàtils de benestar. La gestió occidental de la crisi econòmica ha afavorit la desregulació dels mercats laborals i la implantació de l'anomenada societat del rendiment, que susciten una consciència creixent de fragilitat i d'incertesa. I de l'altra, els moviments migratoris massius, sovint com a resultat de guerres, estats d'emergència alimentària o expectatives de progrés social. Actualment hi ha més de 200 milions de persones desplaçades al món. Les confrontacions bèl·liques a Síria, Iraq o Líbia, sovint enverinades per intervencions militars exteriors, han provocat un problema gravíssim d'inseguretat, que, en el cas de

«Vivim temps en què hi ha un veritable risc de deshumanització, que cal afrontar amb lucidesa, amb diàleg i amb solidaritat»

Síria, ha desencadenat un moviment gegantí de refugiats, en unes condicions lamentables d'indigència i d'impotència, en direcció, d'entrada, al Líban, Jordània o Turquia i, de retruc, en una segona fase, si més no en part, als països de la Unió Europea com a destinació. La combinació de precariat i immigració massiva és explosiva, perquè la xenofòbia i el racisme, estimulats per l'angoixa davant del que es desconeix, enforteixen els extremismes conservadors, que recorren, d'una manera forassenyada, al discurs alarmista i irracional que identifica islamisme amb terrorisme, a l'estigma amb què justifiquen la humiliació i el rebuig de l'altre. Ho hem vist a la campanya del nou president dels Estats Units Donald Trump. Ho hem constatat amb les decisions preses pel primer ministre hongarès Viktor Orbán. Vivim temps en què hi ha un veritable risc de deshumanització, que cal afrontar amb lucidesa, amb diàleg i amb solidaritat.

Ragazzo
de Lali Álvarez
dijous, 17 de novembre - 21:00 h
Sala Petita

ORGANITZA

ME ES

Ajuntament de Manresa

el Galliner

AMB EL SUPORT DE

Departament de Cultura

Diputació Barcelona Àrea de Cultura

Obra Social 'la Caixa'

PATROCINA

ICL

Iberpotash

Catalana Occident Assegurances

Damm Fundació

COL·LABORA

Regió7

entrades kursaal.cat 938723636